

PHILIPPA PEARCE

El jardí
de
mitjanit

Traducció de Maria Rossich

Il·lustracions de Ramón París

El jardí secret
de VIENA

Títol original: *Tom's Midnight Garden*
Primera edició: març del 2015
Copyright © Oxford University Press 1958
© de la traducció: Maria Rossich Andreu, 2015
© de les il·lustracions de coberta i interior: Ramón París
© de les característiques d'aquesta edició:
Viena Edicions
Tuset, 13 - 08006 Barcelona
Tel. 93 453 55 00 — viena@vienaeditorial.com
www.vienaeditorial.com
ISBN: 978-84-8330-793-9
Dipòsit legal: B 5558-2015
Fotocomposició: Alfa
Impressió: Liberdúplex

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication reflects the views only of the author, and the
Commission cannot be held responsible for any use which may be
made of the information contained therein.

Aquest projecte ha estat finançat amb un ajut de la
Comissió Europea. L'autor és l'únic responsable del contingut
de la publicació. La Comissió declina
qualsevol responsabilitat sobre l'ús que es pugui fer
de la informació aquí difosa.

El presente proyecto ha sido financiado con el apoyo de la
Comisión Europea. Esta publicación es responsabilidad
exclusiva de su autor. La Comisión no es responsable
del uso que pueda hacerse
de la información aquí difundida.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transmissió d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars,
llevat de l'excepció prevista per la llei.
Dirigiu-vos a CEDRO (www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

1. Exili

Si en Tom, sol a l'entrada del darrere, s'hagués permès de plorar, hauria vessat llàgrimes de ràbia. Va fer una última ullada al jardí, furiós per haver-se'n d'anar, i per no poder quedar-se amb en Peter. Tan bé que s'havien imaginat que s'ho passarien aquelles vacances!

En general, els jardins de ciutat són petits, i el dels Long no era cap excepció: hi havia un hortet i una mica de gespa, una jardinera, i una part més deixada prop de la tanca de darrere. Allà creixia la pomera: un arbre molt gros al qual, com que feia molt poc fruit, els nens es podien enfilars sempre que volien. Aquestes vacances havien planejat construir-s'hi una caseta.

Després de mirar-se el jardí, en Tom va tornar a entrar a casa. En passar per davant de les escales, va cridar:

—Adéu, Peter!

Es va sentir un gruny de resposta.

Va sortir per la porta del carrer, on la seva mare l'esperava amb la maleta. En Tom va fer per agafar-la, però la senyora Long va voler que primer l'escoltés.

—Ho has d'entendre, Tom —li va dir—. A nosaltres tampoc no ens agrada que te n'hagis d'anar a cuita-corrents d'aquesta

manera per evitar que se t'encomani el xarampió. El pare i jo et trobarem a faltar, i en Peter també. A més, en Peter tampoc no s'ho passa bé, amb el xarampió.

—Jo no he dit pas que us ho passaríeu bé sense mi —va dir en Tom—, l'únic que he dit...

—Pssst —va xiuxiuejar la mare, mirant a la carretera, i al cotxe que l'esperava amb un home al volant. Va donar la maleta a en Tom i es va inclinar cap a ell per posar-li bé la corbata, de manera que cobrés el botó del coll de la camisa, i va acostar-li els llavis a l'orella—. Tom, rei —va murmurar, intentant preparar-lo per a les properes setmanes—, recorda que seràs el seu convidat, intenta... ai, com t'ho diria?... intenta ser bon noi.

Li va fer un petó i una empenteta en direcció al cotxe, i després va caminar darrere d'ell. Mentre en Tom pujava al cotxe, la senyora Long va acostar-se al conductor.

—Dóna records a la Gwen, Alan, i digues-li que us estem molt agraïts per acollir en Tom, encara que us hàgim avisat amb tan poc temps d'antelació. És molt amable per part seva, oi, Tom?

—Molt amable —va repetir en Tom amb amargor.

—La casa ens queda petita quan hi ha algú malalt —va dir la senyora Long.

—Nosaltres, contents de poder donar-vos un cop de mà —va dir l'Alan, i va engegar el motor.

En Tom va abaixar la finestra més propera a la seva mare.

—Doncs adéu.

—Oh, Tom! —va dir la senyora Long amb els llavis tremolosos—. Em sap greu espatllar-te així el començament de les vacances d'estiu!

El cotxe ja es movia, en Tom va haver de contestar cridant:

—M'estimaria més tenir el xarampió com en Peter!

Enfadat, va fer adéu amb la mà a la seva mare i, sense pensar en les conseqüències, es va acomiadar d'una cara congestionada que estava aixafada contra la finestra del dormitori. La senyora Long va mirar amunt, va alçar les mans en un gest de desesperació (se suposava que en Peter no havia de sortir del llit) i va entrar corrents a casa.

En Tom va apujar la finestreta del cotxe i es va aclofar al seu lloc amb un silenci hostil. El seu oncle es va escurar la gola i va dir:

—Bé, espero que ens entendrem raonablement bé.

Com que no era cap pregunta, en Tom no va contestar.

Sabia que s'estava comportant com un mal educat, però es va disculpar a si mateix: l'oncle Alan no li agradava gaire, i no volia que acabés per caure-li bé. La veritat és que s'hauria estimat més un oncle que el maltractés: «Si almenys em pegués, podria escapar-me i tornar a casa, i els pares ho trobarien bé, tot i la quarantena del xarampió. Però ell no m'alçarà mai la mà, n'estic segur, i la tieta Gwen encara és pitjor, perquè li

encanten els nens i és molt amable. No tinc altre remei que passar-me tots aquests dies amb l'oncle Alan i la tieta Gwen en un pis esquifit...». No havia estat mai a casa seva, però sabia que vivien en un pis sense jardí.

Van fer el viatge en silenci. Van passar per Ely, i només es van aturar perquè l'oncle Alan comprés una postal del campanar de la catedral per a en Tom. En Tom es va sentir amargament decebut de no poder pujar al campanar, però l'oncle li va recordar amb tota la raó del món que no podia de cap de les maneres: estava en quarantena pel xarampió. No podia estar amb en Peter perquè no li encomanés el xarampió, però tampoc podia estar amb altra gent perquè podia ser que ja s'hagués encomanat. Per sort, la Gwen i l'Alan Kitson ja l'havien passat tots dos.

Van deixar enrere Ely i els aiguamolls, i després Castleford, i van continuar fins on vivien els Kitson, en un casalot que havien reconvertit en apartaments. L'edifici estava voltat de cases més modernes i petites per totes bandes, com un mar de finestres amb amplit, frontons punxeguts i torretes que es trencava als seus peus. La dels Kitson era l'única casa gran: rectangular, austera, solemne.

L'Alan Kitson va tocar el clàxon i va girar cap al camí d'entrada, tan curt que gairebé no era ni un camí.

—Crec que abans la casa tenia més terreny, però, quan van construir a l'altra banda, van haver d'eixamplar la carretera.

Va aparcar davant d'una porta principal franquejada per dues columnes, i al lllindar va aparèixer la tieta Gwen, somrient i amb ganes de petonejar en Tom. Se'l va endur cap a dins, i l'oncle Alan els va seguir amb l'equipatge.

Sota els peus d'en Tom hi havia lloses de pedra freda, i els seus narius van percebre una olor de pols vella que ningú no s'havia molestat a escombrar. Va mirar al seu voltant i es va estremir.

El vestíbul d'aquella casa tan gran no era inhòspit ni lleig, però acollidor, tampoc. Era el cor de la casa; ocupava des de la façana fins a la part del darrere, i a un costat s'obria un espai que conduïa al peu de les escales en forma de T, i el cor de la casa era buit, fred, mort. A les parets altes i grises hi havia pòsters de colors vius que mostraven llocs llunyans; algú havia deixat una cistella de la roba bruta amb la llista de la bugada en un racó, hi havia ampolles de llet buides amb una nota per al lleter al costat d'una porta del fons, però totes aquestes coses semblaven fora de lloc. El vestíbul estava buit i silenciós; bé, silenciós si no comptaves la veu de la tieta Gwen xerrotejant sobre la mare d'en Tom i el xarampió d'en Peter. Quan es va aturar un instant, en Tom va sentir que només quedava un soroll: el tic, i després tac, i després tic, d'un rellotge de peu.

—No, no el toquis, Tom —va dir la tieta Gwen, abaixant la veu, quan en Tom s'hi va acostar—. És de la senyora Bartho-

lomew, una velleta que viu a dalt i està carregada de manies, amb aquest rellotge.

En Tom mai no havia vist què hi havia a l'interior d'un rellotge de peu, i va pensar que ja hi faria una ullada més tard, quan estigués sol; segur que només mirant no faria cap mal. Ara, d'esquena al rellotge, mentre continuava com si res la conversa, va ficar les ungles per la vora de la caixa del pèndol, per provar...

—Si tantes manies té amb el rellotge, per què no el puja a casa seva? —va preguntar en Tom, fent palanca suaument amb les ungles; la porta es resistia...

—Perquè el rellotge està collat a la paret per darrere, i els cargols s'han rovellat i no es poden treure —va dir la tieta Gwen—. Aparta-te'n, va, Tom. Vine a dalt a berenar.

—Oh! —va dir en Tom, com si no s'hagués adonat d'on era. Es va apartar. La porta de la caixa del rellotge estava tancada amb clau.

Estaven pujant cap al pis dels Kitson quan, darrere seu, el rellotge va tocar la una amb un aplom majestàtic. L'oncle Alan va arrugar el front i va fer un comentari incisiu. El rellotge anava a l'hora (en aquell moment les busques indicaven, correctament, les cinc), però gairebé mai no tocava l'hora que era. L'oncle Alan va dir que quan tocava no te'n podies refiar, i que tenia un to tan penetrant que fins i tot senties que no era de fiar des del llit, a la nit.

Havien arribat al primer pis, el dels Kitson. Una altra escala més estreta s'enfilava fins a l'àtic de la senyora Bartholomew, propietària del rellotge de peu i, de fet, de tota la casa: ella n'era la mestressa, i els Kitson i la resta d'habitants de la casa n'eren llogaters.

—Aquest és el nostre pis, rei —va dir la tieta Gwen—, i aquí hi ha l'habitació dels convidats, la teva. T'hi he posat flors, i llibres perquè puguis llegir. —Li va somriure, implorant-li amb la mirada que intentés gaudir de l'estada.

L'habitació d'en Tom tenia el sostre alt, però no era gaire gran. Hi havia una altra porta com la que hi donava entrada. La finestra (gran, de plafons de vidre) era una de les que havia vist des de fora. En Tom s'havia estat preparant per fer de convidat agraït, però...

—Hi ha barrots a la part de baix de la finestra! —va exclamar—. Això és una habitació de nens petits! Jo no sóc un bebè!

—És clar que no, i ara! —va protestar la tieta Gwen, que es va mostrar tan ofesa com ell—. No és per tu, Tom. Aquesta finestra ja tenia barrots quan vam entrar al pis. I el lavabo també en té, per cert.

Les sospites d'en Tom no es van apaivagar del tot. Quan el van deixar perquè buidés la maleta, abans d'anar a berenar, va examinar l'habitació amb més deteniment. L'altra porta s'obria a un armari; els llibres eren historietes per a nenes, de quan la tieta Gwen era petita, i a més, encara que la tieta

Gwen hagués intentat justificar-los, hi havia aquells barrots d'habitació de nen petit a la finestra.

Almenys el berenar el va animar una mica: la tieta Gwen havia fet el típic te de Devonshire, amb ous durs, panets casolans, melmelada de maduixes casolana i nata muntada. Era bona cuinera, va dir, i li agradava cuinar; tenia la intenció d'aviciar en Tom inflant-lo de menjar mentre s'estigués amb ells.

Després del te, en Tom va escriure a la seva mare per fer-li saber que havia arribat bé. Va incloure la postal per a en Peter, amb una descripció precisa de la seva situació. «Espero que estiguis millor del xarampió —va escriure—. Això és el campanar de la catedral d'Ely. —En Tom sabia que a en Peter li interessaria: havien pensat de pujar a campanars, a més d'enfilar-se als arbres—. Vam passar per Ely venint, però l'o. A. no em va deixar pujar al campanar. Viuen en un pis i no hi ha jardí. La meva finestra té barrots, però la t. G. diu que és un error. El menjar és bo.»

Després de llegir-s'ho, en Tom va decidir, per fer justícia a la tieta Gwen, subratllar l'última frase. Va signar la postal amb el seu senyal particular: un gat allargat, en referència al seu cognom: Tom Long.¹ Estava dibuixant els bigotis del gat quan va sentir el rellotge a baix al vestíbul. Sí, se sentia com

1. En anglès, un *tom* és un gat mascle, i *long* vol dir 'llarg'. (N. de la t.)

tocava les hores, molt clarament; podies comptar les campanades. En Tom les va comptar, i va fer un somriure condescendent: el rellotge s'havia tornat a equivocar; es veu que tocava les hores com li semblava.

